

DE LIST

Ander werk van Elle Kennedy

De deal (2018)

De fout (2019)

Het einde (2019)

Het doel (2019)

De jacht (2020)

Het geheim (2020)

Het spel (2021)

Zeg ja (2020)

ELLE KENNEDY

De list

Vertaald door Jeannet Dekker

'VOLT

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Oorspronkelijke titel *The Dare*
Copyright © 2020 Elle Kennedy
Copyright vertaling © 2021 Jeannet Dekker / Uitgeverij Volt

Omslag Sanneke Vlam
Omslagbeeld Shutterstock

ISBN 978 90 214 2483 5 / NUR 343
www.uitgeverijvolt.nl

Taylor

Het is vrijdagavond en ik zie dat mijn generatiegenoten hun hersens de vernieling in helpen met jelloshotjes en een of ander blauw brouwsel uit dertig liter grote verfblikken. Ze staan met hun halfnaakte bezwete lijven woest te bewegen, gehypnotiseerd door onbewuste golven van elektronische opwinding. Het huis zit tjokvol studenten psychologie die met nietsvermoedende toekomstige economen alles doen wat hun ouders verboden hebben. Studenten politicologie leggen de vruchtbare bodem voor gebeurtenissen waarmee ze over tien jaar kunnen worden gechanteerd.

Kortom, echt zo'n feest dat je in een dispuutshuis verwacht.

'Is het je weleens opgevallen dat EDM klinkt als dronken mensen die liggen te seksen?' merkt Sasha Lennox op. Ze heeft samen met mij haar toevlucht gezocht in de hoek, naast de staande klok en een vloerlamp, en daar doen we ons best om zo veel mogelijk op meubels te lijken.

Zij snapt het.

Het is het eerste weekend na de voorjaarsvakantie, tijd voor het jaarlijkse Uitkaterfeest in het huis van Kappa Chi, ons dispuut. Het is een van de vele gelegenheden waar Sasha en ik verplicht moeten verschijnen. Kappa's dienen aanwezig te zijn, zelfs als we eerder decoratief dan nuttig zijn.

'Het zou een stuk minder erg zijn als er nog iets van een melodie in zat, maar dit...' Sasha trekt haar neus op en krimpt zichtbaar in elkaar als er een sirene klinkt, die al snel wordt gevolgd door

de zoveelste beukende baslijn. ‘Dit kan de CIA zo voor geheime martelpraktijken gebruiken.’

Ik laat kuchend een lachje horen en verslik me daardoor bijna in de punch waarvoor iemand het recept van YouTube heeft geplukt en waar ik al bijna een uur mee doe. Sasha heeft als hoofdvak muziek en koestert een bijna religieuze afkeer van elke noot die niet live op een echt instrument wordt gespeeld. Ze zit liever op de eerste rij bij een optreden in een morsige kroeg, met oren die suizen van een galmende Gibson Les Paul, dan dat ze wordt aangetroffen onder de flitsende lampen van het soort technoclub waar ze nog niet dood wil worden gevonden.

Begrijp me niet verkeerd, Sasha en ik gaan graag uit. We zitten vaak in de cafés op de campus en zingen karaoke in Hastings, het dichtstbijzijnde stadje (of nou ja, zij zingt, ik moedig haar vanaf de veilige zijlijn aan). We zijn zelfs een keertje straalnuchter om drie uur ’s nachts verdwaald in het stadspark van Boston. Het was zo donker dat Sasha in de vijver viel en bijna werd gemolesteerd door een zwaan. We weten dus echt wel hoe we lol moeten maken.

Maar de rituele gewoonte van studenten om elkaar net zo lang vol te gieten met bedwelmende middelen totdat ze dronkenschap aanzien voor aantrekkingskracht en een gebrek aan remmingen voor een interessante persoonlijkheid, is niet wat wij onder een leuke avond verstaan.

‘Kijk daar eens.’ Sasha geeft me een por met haar elleboog en op hetzelfde moment is er in de hal een luid gefluit en geschreeuw te horen. ‘Nu gaat het los.’

Onder aanmoediging van ‘Briar! Briar!’ stormt er een muur aan onbeschaamde mannelijkheid door de voordeur naar binnen. Als Wildlings die Castle Black bestormen draven de reuzen van Briars ijshockeyteam door het huis, een en al brede schouders en gespierde borstkassen.

‘Gegroet, heldhaftige veroveraars,’ merk ik sarcastisch op, terwijl Sasha een gemeen lachje smooit met de zijkant van haar duim.

Het team heeft de wedstrijd van vanavond gewonnen en daarmee de eerste ronde van het nationale kampioenschap gehaald.

Dat weet ik toevallig omdat Linley, ook een Kappa, datet met een jongen uit het team die de bank warm zit te houden. Daarom zat zij op de tribune te snapchatten in plaats van dat ze samen met ons als voorbereiding op het feest de toiletten schoonmaakte, stofzuigde en drankjes mixte. Dat voorrecht heb je als je met adel uitgaat. Al is een vierde reserve niet bepaald prins Harry, maar eerder te vergelijken met de cokesnuivende zoon van een van zijn verre familieleden.

Sasha haalt haar telefoon uit de tailleband van haar strakke nep-leren legging om te kijken hoe laat het is.

Ik tuur naar het scherm en kreun. Man, is het pas elf uur? Ik voel nu al migraine opkomen.

‘Nee, dit is juist goed,’ zegt ze. ‘Die kleerkasten hebben twintig minuten nodig om het vat te legen en de laatste restjes sterkedrank op te maken. Daarna is het voor mij een mooi moment om er een punt achter te zetten, dus het is hoogstens nog een halfuurtje volhouden.’

Charlotte Cagney, de voorzitter van Kappa Chi, heeft niet echt duidelijk gezegd tot hoe laat we aanwezig dienen te zijn. Als de drank eenmaal op is gaan de feestgangers vaak op zoek naar een afterparty, het ideale moment om ongezien weg te glippen. Met een beetje geluk zit ik tegen middernacht in mijn pyjama in mijn appartementje in Hastings. Sasha zie ik er wel voor aan om nog naar Boston te rijden voor een of ander concert.

Zij en ik zijn de buitenbeentjes van Kappa Chi. We hadden ieder onze eigen verkeerde redenen om lid te worden. Bij Sasha was het familie. Haar moeder, de moeder van haar moeder en de moeder van haar moeders moeder enzovoort waren ook allemaal lid, dus Sasha moest zich wel aansluiten als ze wilde studeren. Zo niet, dan kon ze een ‘frivool en gemakzuchtig’ hoofdvak wel op haar buik schrijven. Haar halve familie bestaat uit artsen, dus ze lag al flink onder vuur omdat ze muziek koos.

En tja, ik denk dat ik de illusie had dat het tijdens mijn studie beter zou gaan dan op school. Dat ik van een loser op de middelbare zou veranderen in een superpopulaire studente. Een schone lei.

Een complete make-over. Het probleem was alleen dat lid worden en de juiste kleren dragen en een wekenlange traditionele indoctrinatie overleven niet tot het gewenste resultaat leidden. Ik werd niet opeens een heel ander iemand. Het was alsof alle anderen opeens het licht hadden gezien en met volle teugen zaten te genieten terwijl ik in een donker hokje verwoed naar een zaklantaarn zocht.

‘Hoi!’ luidt de begroeting van een jongen met bloeddorlopen ogen. Hij blijft wankelend naast Sasha staan en richt brutaal het woord tot mijn tieten. Sasha en ik vormen samen één begerenswaardig vrouwmens, dankzij haar knappe symmetrische gezicht en slanke figuur en mijn gigantische voorgevel. ‘Iets drinken?’

‘We hebben nog,’ schreeuwt Sasha over de dreunende muziek heen. We hebben allebei een bijna vol bekertje in ons hand. Een strategisch middel om geile corpballen op afstand te houden.

‘Dansen?’ luidt zijn volgende vraag. Hij buigt zich naar mijn borst toe alsof dat de intercom van de McDrive is.

‘Sorry,’ antwoord ik, ‘zij dansen niet.’

Ik weet niet of hij me verstaat en snapt dat het neerbuigend bedoeld is, maar hij knikt in elk geval en loopt weg.

‘Jouw borsten zijn een krachtveld dat uitsluitend eikels aantrekt,’ zegt Sasha proestend.

‘Zeg dat wel.’

Op een ochtend werd ik opeens wakker met twee gigantische uitsteeksels op mijn bovenlijf, die al sinds de onderbouw overal tien minuten eerder binnenkomen dan ik. Ik weet niet wie van ons meer te vrezen heeft van elkaars lichaamsdelen, Sasha of ik. Haar gezicht of mijn tieten. Zij veroorzaakt al opschudding door simpelweg de bieb in te lopen. Jongens struikelen over hun eigen voeten om bij haar in de buurt te kunnen komen en vergeten sponstaan hun eigen naam.

Er klinkt een ploppend geluid, zo hard dat alle feestgangers met hun handen tegen hun oren in elkaar krimpen. Terwijl onze trommelvliezen gonzen van de wegebbende tinnitus valt er een stilte die een en al verwarring uitdrukt.

‘De speaker is opgeblazen!’ roept een van onze dispuutsgenoten uit de kamer naast ons.

Overal klinkt boegeroep.

Gevolgd door snel rondscharrelende Kappa’s die hun feestje hopen te redden voordat hun gasten hun heil ergens anders gaan zoeken. Sasha doet niet eens moeite om haar vreugde te verbergen en werpt me een blik toe die duidelijk maakt dat we misschien eerder kunnen ontsnappen dan verwacht.

Maar dan maakt Abigail Hobbes haar opwachting.

We zien haar heupwiegend door de drukte lopen, gekleed in een piepklein zwart jurkje en met haar platinablonde haar perfect in de krul. Ze klapt in haar handen en laat met een vlijmscherpe stem de woorden van haar knalrode lippen rollen.

‘Allemaal opletten! We gaan een potje Durf jij dat? doen!’

Er stijgt een gejuich op en de woonkamer loopt nog verder vol. Dat spelletje, een populaire traditie onder de Kappa’s, is precies wat de naam al aangeeft: een variant op Doen, durven en de waarheid, maar dan zonder de waarheid. Er wordt je gevraagd of je iets durft en je hebt het maar te doen. Het spel is soms vermakelijk, vaak meedogenloos, en het heeft al geleid tot enkele arrestaties, minstens één permanente schorsing en, als je de geruchten mag geloven, zelfs een paar zwangerschappen.

‘Eens even kijken...’ Onze vicevoorzitter legt een gemanicuurde nagel tegen haar kin en draait langzaam een rondje, op zoek naar haar eerste slachtoffer. ‘Wie gaat het worden?’

Natuurlijk valt de blik in haar nare groene ogen precies op de plek waar Sasha en ik tegen de muur gedrukt staan. Vol suikerzoete kwaadaardigheid beent Abigail naar ons toe.

‘O, liefje,’ zegt ze tegen me. Ze heeft de glazige blik van een meisje dat er minstens eentje te veel heeft gedronken. ‘Niet zo stijfjes, het is feest, dus nu niet kijken alsof je net een paar striae hebt ontdekt.’

Abigail wordt gemeen als ze dronken is en ik ben haar favoriete doelwit. Inmiddels ben ik dat gewend, maar wat nooit went is het gelach dat opstijgt als ze voor de zoveelste keer grappen maakt

over mijn uiterlijk of over die rondingen waaraan ik me al sinds mijn twaalfde erger.

‘O, liefje,’ aapt Sasha haar na, terwijl ze overdreven haar middelvinger opsteekt, ‘wat dacht je ervan om op te rotten?’

‘Toe nou,’ zegt Abigail met een spottend kinderachtig stemmetje. ‘Tay-Tay weet dat ik maar een grapje maak.’ Ze zet haar uitspraak kracht bij door me in mijn buik te prikken alsof ik verdomme een Michelinvrouwetje ben.

‘We zullen je wijkende haarlijn in onze dierbare herinnering houden, Abs.’

Ik moet op mijn onderlip bijten om te voorkomen dat ik door Sasha’s opmerking in lachen uitbarst. Ze weet dat ik niet tegen conflicten kan en laat geen kans voorbijgaan om het met venijnige opmerkingen voor me op te nemen.

Abigail antwoordt met een sarcastisch lachje.

‘Gaan we nog spelen of niet?’ vraagt Jules Munn, een lange brunette die Abigails vaste handlanger is. Ze loopt met een verveeld gezicht naar ons toe. ‘Wat is er? Probeert Sasha eronderuit te komen, net als op het Herfstfeest?’

‘Rot op,’ kaatst Sasha terug. ‘Je daagde me uit om een baksteen door de ruit van de rector te gooien. Ik laat me niet wegsturen vanwege een of ander kinderachtig spelletje.’

Jules trekt een wenkbrauw op. ‘Beledigt ze nu een eeuwenoude traditie, Abs? Volgens mij wel.’

‘Ja, dat deed ze. Maar nu kun je het goedmaken, Sasha,’ merkt Abigail poeslief op. Ze laat een korte stilte vallen. ‘Hm. Durf jij...’ Ze draait zich nadenkend om naar haar publiek, want zoals altijd gaat het haar om de aandacht. Dan richt ze zich weer met een ruk tot Sasha. ‘Een dubbel-dubbel te doen en het huislied te zingen.’

Mijn beste vriendin snuift minachtend en haalt haar schouders op, zo van: is dat alles?

‘Ondersteboven en achterstevoren,’ voegt Abigail eraan toe.

Sasha trekt snerend haar lip op en de aanwezige jongens beginnen meteen te joelen. Vechtende chicks, daar zijn ze dol op.

‘Geen probleem.’ Sasha rolt met haar ogen, stapt naar voren en

schudt haar armen los als een bokser die de ring in loopt.

De dubbel-dubbel is nog zo'n Kappa-traditie. Je drinkt twee dubbele shotjes van de drank die toevallig aanwezig is, krijgt dan tien seconden lang door een trechter bier naar binnen gegoten en maakt het geheel vervolgens af met een handstand van tien seconden boven op het vat. Zelfs de meest bedreven drinkers onder ons halen zelden de eindstreep en Abigail toont zich een rancuneuze trut door te eisen dat Sasha tijdens die handstand achterstevoren het huislied zingt.

Maar tenzij ze de kans loopt dat ze van de uni wordt gestuurd gaat Sasha nooit een uitdaging uit de weg. Ze bindt haar dikke zwarte haar samen in een paardenstaart, pakt het borrelglas aan dat uit het niets verschijnt en giet braaf de twee shotjes achterover. Ze slaat zich stoer door het bierdrinken heen; twee jongens die lid zijn van Theta houden de trechter voor haar vast terwijl de andere feestgangers haar schreeuwend aanmoedigen. Daarna doet ze onder luid gejuich een handstand op het biervat, met de hulp van een ijshockeyer van één meter negentig die zo vriendelijk is om haar benen omhoog te houden. Iedereen is stomverbaasd als ze na al die acrobatiek nog heel stoer rechtop kan blijven staan, maar haar krijg je niet klein.

'Allemaal achteruit!' roept Sasha, waarop iedereen de muur achterin vrijmaakt.

Met de soepelheid van een turnster steekt ze haar armen uit en maakt ze een paar halve radslagen totdat ze ondersteboven met haar rug tegen de muur eindigt. In die houding brult ze luid en zelfverzekerd van achteren naar voren de tekst van ons huislied, terwijl wij haar in gedachten proberen bij te houden om te zien of ze geen fouten maakt.

Eenmaal uitgezongen komt Sasha elegant op haar voeten neer en maakt ze een buiging voor haar applaudisserende publiek.

'Je bent verdomme net een robot,' zeg ik lachend als ze naar mij toe draaft om opnieuw haar plekje in de losershoek in te nemen. 'Mooie landing, hoor.'

'Ik land altijd mooi.' Sasha hoorde tijdens haar eerste studiejaar

bij de besten van de wereld op het onderdeel paard en kwalificeerde zich bijna voor de Olympische Spelen, maar helaas kwam er voorgoed een einde aan haar turncarrière toen ze op een gladde stoep onderuitging en haar knie onherstelbaar blesseerde.

Abigail, die niet graag het onderspit delft, laat haar blik op mij vallen. 'Jouw beurt, Taylor.'

Ik haal diep adem. Ik voel dat mijn hart tekeergaat en dat mijn wangen rood worden. Abigail glimlacht om mijn ongemak als een haai die een zeehondje ziet beven van angst. Ik zet me schrap voor god mag weten wat voor ellendige opdracht die ze nu weer voor me heeft bedacht.

'Durf jij...?' Ze strijkt met haar vingers over haar onderlip. Nog voordat ze haar mond opendoet zie ik al aan haar ogen dat ze me ongelooflijk gaat vernederen. 'Naar boven te gaan met een jongen die ik uitkies.'

Kutwif.

De jongens, die nog steeds staan te genieten van dit vertoon van vrouwelijke agressie, laten een schunnig gejoel en gegil horen.

'Jezus, Abs, daterape is geen gezelschapsspel.' Sasha stapt naar voren en gaat beschermend voor me staan.

Abigail rolt met haar ogen. 'Overdrijf niet zo. Ik kies er eentje die oké is, een jongen met wie iedereen wel wat leuks wil doen. Zelfs Taylor.'

O god, laat iemand hier een stokje voor steken.

Tot mijn grote opluchting dient hulp zich aan in de vorm van Taylor Swift.

'Hij doet het weer!' roept een van mijn huisgenoten, en op hetzelfde moment schalt er luide muziek door het huis.

'Blank Space' kan rekenen op enthousiast gejuich van de feestgangers en dat leidt de aandacht af van Abigails achterlijke spelletje. Ze gaan meteen drankjes bijschenken of beginnen als ritmisch voorspel weer te dansen.

Dank je, knappere, slankere Taylor.

Tot mijn grote ongenoegen laat Abigail zich niet zomaar uit het veld slaan. 'Hmm, wie is de gelukkigige...'

Ik onderdruk een kreun. Het was naïef om te denken dat ze het erbij zou laten zitten. Als je wordt gevraagd of je iets durft, dan heb je het maar te doen, anders word je gepest totdat een volgende zielenpoot de klos is. En als het aan Abigail ligt, kan dat heel lang duren. Het kost me al de grootste moeite om erbij te horen, dus als ik nu weiger val ik er helemaal buiten.

Ze kijkt de kamer rond en gaat zelfs op haar tenen staan om over iedereen heen te kunnen kijken. Alle beschikbare opties worden zorgvuldig overwogen voordat ze zich weer met een brede lach tot mij wendt.

‘Durf jij Conor Edwards te verleiden?’

Fuck.

Fuckerdefuck.

Ja, ik weet wie Conor is. Dat weet iedereen. Hij zit in het ijshockeyteam en is een regelmatige gast op de feestjes hier in de straat. En ook een regelmatige gast in de bedden van de dames in deze straat. Maar hij heeft zijn roem vooral te danken aan het feit dat hij zonder twijfel de aantrekkelijkste nieuwe jongen onder de derdejaars is. En daarom ver buiten mijn bereik. De perfecte keuze dus, want er is geen grotere vernedering te bedenken dan dat de uitgekozen jongen me recht in mijn gezicht uitlacht en voor de eer bedankt.

‘Rachel zit nog steeds in Daytona,’ voegt Abigail eraan toe. ‘Jullie kunnen haar slaapkamer wel gebruiken.’

‘Abigail, toe nou,’ zeg ik smekend, in de hoop dat ze hiermee ophoudt, maar ze voelt zich alleen maar gesterkt door mijn gesmeek.

‘Wat is er, Tay-Tay? Volgens mij had je er eerder geen moeite mee om jongens te zoenen. Of vind je het alleen lekker als het de vriend van een ander is?’

Want wraak, daar gaat het bij Abigail telkens weer om. Sinds het tweede jaar laat ze me elke dag opnieuw voor mijn fout boeten. Het maakt niet uit hoe vaak ik mijn excuses aanbied of hoe erg het me spijt dat ik haar heb gekwetst, Abigail is pas gelukkig als ik me ellendig voel.

'Je moet eens naar de dokter gaan. Het is niet gezond om zo'n feeks te zijn,' bijt Sasha haar toe.

'Het lijkt alsof jongens haar niks kunnen schelen, maar als je niet uitkijkt gaat Taylor je vriendje stelen,' zegt Abigail op zangerige toon. Haar spottende woorden worden een heel refrein als Jules besluit om met haar mee te zingen.

Door die pesterige woorden krijg ik last van steken achter mijn ogen en lamme vingers. Ik wil door de vloer zakken, in de muur verdwijnen. Spontaan in vlammen uitbarsten en dan als as neer-dwarrelen in de schaal met punch. Alles is beter dan dit. Ik heb zo'n hekel aan ongevraagde aandacht, maar met hun spottende woorden wekken ze opnieuw de interesse van andere dronken feestgangers. Nog even, dan staat iedereen luidkeels te zingen dat ik vriendjes steel. Dat is mijn ergste nachtmerrie.

'Ja!' roep ik uit. Als het maar ophoudt. Als ze hun mond maar houden. 'Dat durf ik.'

Abigail lacht triomfantelijk. Het valt nog mee dat ze niet staat te kwijlen van genoeg. 'Ga je vent maar halen.' Ze steekt met een sierlijk gebaar haar hand uit en wijst achter haar.

Ik bijt op mijn lip, kijk in de richting die ze met haar dunne arm aanwijst en zie Conor bij de bierpongtafel in de eetkamer staan.

Fuck, hij is lang. Met ongelooflijk brede schouders. Zijn ogen kan ik vanaf hier niet zien, maar wel dat gebeeldhouwde profiel en dat halflange blonde haar dat hij van zijn voorhoofd naar achteren heeft gestreken. Het zou verboden moeten worden, zo knap zijn.

Wees een grote meid, Taylor.

Ik adem diep in, vat moed en loop naar een nietsvermoedende Conor Edwards toe.